

DE VOORZITTER
HENK VAN DEN BROEK

Ab Treffers vertelt
verder en Niek
Poort finisht

“SCHEEPSPROAT”

NR.15

**Stichting
Wensambulance**

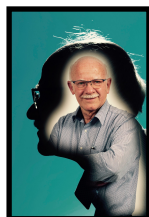
**Stichting
Bart overwint**

***Onze 2 goede doelen bij het 4e lustrum
van het Shanty-en Gezelligheidskoo-“Ermeluiden”***

***U komt toch ook!
19 augustus en 30 september***

Daar waar men zingt en lacht daar zijn geen boze mensen

Colofon:
Redactie: Henk Slots, Arthur Kohlman
Vormgeving: Arthur Kohlman
Drukwerk: Manfred Fischer
Foto's: Diversen

Inhoudsopgave

De wietteeler	3
Op bezoek bij Herman van Wilgenburg	4
Ab Treffers als kapitein/gezagvoerder. (Deel 4)	5
Ons 4e lustrum	9
De Kroonjuweeltjes	10
Rubriek: Mijn mooiste koorlied	12
Fiets je een stukje mee? (slot)	17
Samen optreden met 'Doe Maar', een feest!	20
Rubriek: Wetenswaardigheden over onze liedjes	21
Free Ermelo	22

De wietteeler

Een waargebeurd verhaal uit Harderwijk door Manfred Fisher.

Het is alweer een jaar of 4 geleden, toen kwam ik op een ochtend, in Harderwijk op de Industrieweg aan, waar ik deze dag met het printen en samenstellen van de Scheepsproat en de tekstboekjes beginnen wou.

Tot mijn verbazing waren een stuk of 15 politiemensen en een vrouw bezig bij een van de burens de loods leeg te halen. Boven de loods is ook nog een grote ruimte, welke als kantoor gebruikt wordt.

Ik ga erna toe en zie dat men een raam heeft ingeslagen en het kozijn zwaar beschadigd heeft. Ik vraag aan de dame, wat is er dan hier aan de hand? Ja zegt zij, hier heeft de huurder van het pand een wietplantage geïnstalleerd en ik zie hoe men hele grote blowers en lampen en groen spul naar buiten sjuwt en in de vrachtwagen sleept. Wie bent u dan van vraag ik. Zij zegt ik ben van de domeinen en heb hier toezicht. Ja en wat gebeurt met de spullen allemaal? Na ja zegt zij wat de dure spullen zijn, deze worden verkocht, brengt wat geld in het overheids-laadje en de rest wordt verbrand en wat nog over is, dat laten wij liggen. Mooi zeg ik. Ik dacht ik vraag het ook nog een van de politiemensen. Ho Ho, zegt hij je mag hier helemaal niet zijn dit is een politieactie. Nou ja, ik heb hier ook een loods en wil graag weten wat in de buurt zo al gebeurd. Oké dan, deze meneer heeft de loods gehuurd als monteur voor dakpellen, maar het bleek een forse wietplantage te zijn en stadstoezicht heeft dit ontdekt. In de zomer waren de ramen boven altijd beslagen en het water droop er vanaf. Dat is een teken dat er iets niet goed is. Bovendien was de man ons al bekend en zo hebben wij nu een inval gedaan. Leuk zeg ik, maar waarom hebben jullie de ruit kapot gemaakt? Nou ja anders konden wij niet binnen komen, pas later hebben wij de voordeur geopend. Ja dacht ik, zo kan het ook, maak de schade voor de eigenaar maar groter. Wat gebeurd er nu met de vent vroeg ik. De Domeinen gaan alles confisqueren en verkopen wat van waarde is en de eigenaar van de spullen krijgt een proces-verbaal. Wordt hij dan direct gearresteerd? Nee, hij moet vóórkomen en krijgt een boete van de officier. Ja en dan? Dan worden de spullen bij opbod verkocht. Kan hij dan ook zijn spullen weer terug kopen? Ja, dat is wel mogelijk, trouwens het is ook zo, dat dat soort gasten binnen 3 weken een paar straten verderop weer opnieuw beginnen. Ik denk er het mijne van en ga naar mijn loods, eerst kijken of mijn kamerplanten de juiste kleur en geur hebben. Je weet maar nooit.

Een jaar later gaat de bel en er staan twee politiemannen bij mij voor de deur. Ik maak open en vraag, waarmee ik van dienst kan zijn. De oudere van de twee, vroeg mij of ik mij nog herinneren kan wat er bij de burens gebeurd is. Natuurlijk zeg ik, hier gebeurd ja niet zoveel. De jongere, volgens mij nog een politie leerling, kijkt geïnteresseerd naar mij en zegt, nou verteld u maar meneer wat weet u nog zo?

Nou ja zeg ik, ik kwam op een ochtend en zag een grote vrachtauto bij de burens staan en zeker een man of 15 die aan het laden waren. Dat vonden ze ontzettend interessant. Vertel verder wat er gebeurde toen. Ja zeg ik, ik vond het eerst ook vreemd wat er gebeurde, maar wat bij de burens gebeurd is hun zaak en ik bemoei me hier niet mee. Oké zegt de oudere, maar weet u nog hoe de mensen eruit zagen, heeft u misschien een signalement?

Ja zeg ik, zij hadden net zo een uniform aan als jullie. Het was eventjes stil. Toen kreeg de oudere politiemann een beetje een rode kop en de jongere moest zich inhouden om niet te lachen. Het lukte amper. Zonder dank je wel of zo gingen zij van zij er van door en ik hoorde nog, dat de oudere de jongere berispte, omdat hij een klein beetje lachte.

Dit is een waar gebeurd verhaal en hoe kan het zijn, dat men pas na een jaar de burens vraagt, weten jullie wat er bij de burens vorig jaar aan de hand was.

Op bezoek bij Herman van Wilgenburg

Door Arthur Kohlman

Het is heel mooi om te zien hoe muziek mensen kan verbinden en blij maken, vooral in situaties waarin mensen misschien wat eenzaam zijn of extra steun kunnen gebruiken.

Op 22 februari j.l. heeft een afvaardiging van 5 koorleden van het eerste uur een muzikaal verrassingsbezoekje gebracht aan hun mede oud koorlid/muzikant Herman van Wilgenburg (90 jaar) in de Lichtenberg te Amersfoort. Het is mooi te zien dat "Ermeluiden" niet alleen muzikale talenten heeft, maar ook een warm sociaal hart draagt. Het feit dat Herman ondanks al zijn beperkingen toch probeerde mee te zingen, is een teken dat hij genoot van de ervaring en dat de muziek hem misschien zelfs een gevoel van nostalgie gaf. Het was geweldig fijn dat wij hem dat geluk hebben mogen bezorgen. Het geluksgevoel heeft echter niet lang mogen duren, want op 16 maart is onze makker overleden.

Wat is het fijn dat wij hem vorige maand nog mochten verblijden, maar ook dat 'Ermeluiden' in zijn geheel muzikaal afscheid heeft genomen van een fijne koorvriend van het allereerste uur, door op verzoek van de familie bij zijn uitvaartdienst mee te zingen uit het liedboek van Johannes de Heer: "**Lichtstad van paarlen poorten**"

Voor de 'jongere' koorvrienden:

Harmen van Wilgenburg was samen met Willy Faro de eerste muzikant bij het shantykoor.

Harmen bespeelde de trekharmonica, een 'trekzak', dat is een muziekinstrument dat verwant is aan de accordeon. Willy speelde accordeon. Beide instrumenten lijken veel op elkaar, maar bij de trekharmonica zitten onder één knop twee tonen: er klinkt een verschil tussen balg in en balg uit. Daardoor heb je minder knoppen nodig dan een accordeon en maakt het instrument dus lekker compact. Harmen heeft eigenlijk nooit echt afscheid genomen van het koor, maar door ouderdom en kwaaltjes ging het op een gegeven ogenblik niet meer. Op de laatste BBQ die we enige jaren geleden nog mochten houden bij Henk en Wil van Hartskamp thuis, is hij op verzoek nog eenmaal aanwezig geweest.

Ab Treffers als kapitein/gezagvoerder. (Deel 4)

40 jaar vaarervaring (1952 tot 1992) op allerlei soorten zeeschepen

(Ab komt in de volgende 'Scheepsproat' tot besluit nog éénmaal terug met een interessant verhaal over de redding van schipbreukelingen in de Golf van Aden)

Ab als kapitein/gezagvoerder

Ab Treffers nu

Ab Treffers, inmiddels dus alweer jaren met pensioen, geeft antwoord op vragen die aan hem zijn gesteld door Henk Slots. Ab volgt nog steeds de zeescheepvaart met veel belangstelling. Hij heeft **nog steeds contact** met oud-collega's op de bijeenkomsten van de KPM (Koninklijke Pakketvaart Maatschappij 1888-1960, gesticht door de Rotterdamse Lloyd dominerend in de inter-eiland scheepvaart in destijds Ned. Oost- Indië, nu Indonesië) en de KJCPL (Koninklijke Java-China Pakket vaartlijnen, voeren ook op Japan en was gevestigd in Amsterdam 1902-1970) op de maandelijkse district bijeenkomsten en de jaarlijks landelijke. Verder is hij nog lid van de Ned. Vereniging van Kapiteins en blijft daardoor goed op de hoogte van de nationale en internationale ontwikkelingen van de scheepvaart want alle Wereldlanden met Scheepvaart zijn lid van één grote vereniging. Van deze organisatie krijgt hij goede lectuur en veel informatie en blijft dus op de hoogte van **scheepsrampen** en ook van **piraterij**. Men geeft dan aan waar dit plaats vindt en de maatregelen daartegen. Hij heeft zelf daar ook mee te maken gehad, komt hij later nog op terug.

Ab is er tegenwoordig verschil in varen vergeleken met vroeger? Er is **heel veel verschil** in het varen vroeger en nu. Ik heb 40 jaren vol gemaakt met daarbij ook veel tropenjaren. In de laatste 30 jaren veranderde er heel veel, ook in de werk- en leefwereld, ook

vooral door de digitale invloed. De container-, bulk-, cruiseschepen maar ook de tankers en veerschepen werden alsmaar groter en de bemanning werd steeds minder in aantal. De technische en digitale ontwikkelingen gingen en gaan maar door zowel op nautisch gebied (op de brug) als op werktuigkundig gebied (in de motorkamer) maar ook de diepgang werd steeds groter. Daarom moeten deze schepen bij NW-storm niet kort langs de Waddenzee varen (de zogenaamde **Waddenroute**) varen. Ze gaan dan zwaar slingeren, raken dan de zeebodem, de vracht gaat schuiven, raakt los en kan overboord slaan, wat ook is gebeurd. In 'no time' heb je schade en milieuproblemen. Ze moeten de 'Noordzeeroute' nemen, dat betekent wel omvaren, is dus duurder maar verlies van vracht kost nog veel meer en kan grote schade brengen aan het milieu. In mijn tijd stond dat al in de zogenaamde '**Zeilaanwijzingen**' (vakterm voor navigatie). Vroeger bleven de schepen langer in de havens en kon je de wal op. Dat is er tegenwoordig niet meer bij. De romantiek van het passagieren is voorbij en de steeds kleiner wordende bemanning ziet niet veel meer dan alleen de haven tijdens het laden en lossen, dus geen contact meer met de wal. Soms is er ergens een '**Zeemanshuis**' om zeelui te ontvangen en waar men ook andere zeelui kan ontmoeten. Die zeemanshuizen tref je vaak aan bij de grotere zeehavens. Ze bieden zeelui een degelijk onderkomen aan bijv. tijdens een transitverblijf (wachten voor overstap naar een ander schip) of in noodgevallen. Omdat de zeelui op een tankerschip met name vroeger, heel lang op zee waren en tijdenlang geen andere mensen zagen en zich daardoor soms wat erg vreemd gingen gedragen, sprak men vroeger van '**tankerritus**', tegenwoordig zou je kunnen spreken van '**containerritus**' omdat deze zeelui ook alsmaar langdurig op en neer varen en weinig meer zien dan hun eigen schip. Hoewel tegenwoordig bij de goede maatschappijen de ontspanning op het schip zelf beter geregeld is. Henk je vroeg nog, naar het gebruik van **radar** aan boord van de schepen omdat jezelf in 1959 op een vrachtboot in dichte mist door het Kanaal, tussen Engeland en Frankrijk bent gevaren en het toen ook al erg druk daar was en er ook nog een matroos voorop de boeg stond met een bel om te waarschuwen als hij iets zag. Vroeger werd radar aan boord echt gebruikt om schepen op de vaarroute te ontwijken, de schepen voeren op eigen koers over zee. Tegenwoordig zijn er zogenoemde aanloopzeeën en in drukke vaargebieden, zoals het Kanaal en de Noordzee, maar bijv. ook in de 'Straat van Malakka' en 'Singapore' enz. enz. voorgeschreven vaarroutes uitgezet, de zogenaamde '**Lanes**'. Dat is in de lucht ook zo geregeld. Dat is dus veel veiliger varen, maar bijv. houten vissers-schepen etc. moesten daardoor een radarreflector installeren. Er is dus in de loop der jaren veel veranderd, vissersschepen mogen dus in de 'Lanes' niet vissen. Er staat dus geen uitkijk meer op de boeg van het schip. Daar heb je trouwens tegenwoordig ook geen mensen meer voor aan boord.

De 'Ever Given' van de maatschappij 'Evergreen', die vastliep in het Suezkanaal. Het schip liep door menselijke fouten en door een wind/zandstorm tegen de oever en veroorzaakte een stop van meer dan 420 schepen gedurende 6 dagen. Totale schade (aan Kanaal en misgelopen tolgelden) geëist door Egypte 916 miljoen dollar, later geschikt tot 600 miljoen dollar. Uiteindelijk lukte het door de inzet van 10 sleepboten en het nodige graafwerk het schip weer vlot te trekken waardoor het weer door kon varen naar Rotterdam.

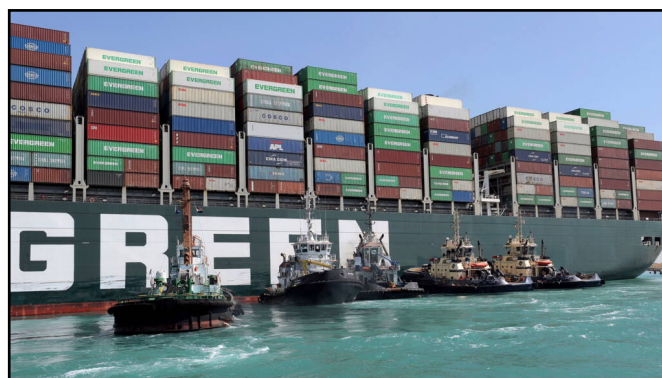
De 'Ever Given', 400 m lang, dwars in het Suezkanaal. Het schip gemaakt in opdracht van Japan kwam in 2018 in de vaart en kan 20.000 containers vervoeren. Het schip kwam ook al in 2019 in de problemen toen het een veerboot in de buurt van de haven van Hamburg aanvoer. Ook toen was de oorzaak harde wind en mede daarom werd de scheepvaart in de rivier de 'Elbe' tijdelijk stil gelegd.

De Alp Guard, één van de sterkste sleepboten ter wereld, die meehielp de gestrande 'Ever Given' weer los te trekken in het Suezkanaal. De sleepboot is gebouwd in Cuxhaven Duitsland, is nu eigendom van Alp Maritime Services in Rotterdam en wordt overal ter wereld ingezet.

Ab Heb jij nog meegemaakt dat er bij de Koopvaardij ook **vrouwen** werden opgenomen in de bemanning ?

Ab: Net als bij Marine gaan Nederlandse vrouwen tegenwoordig varen als Stuurman (Stuurvrouw) of als Werktuigbouwkundige na een opleiding op een Hogere of Lagere Zeevaartschool. Voor zover ik weet niet als bemanningslid. Daar kom je tegenwoordig wel vaak niet-Nederlandse vrouwen tegen. Op de brug en in de machinekamer kom je zowel Nederlandse als Buitenlandse vrouwen tegen. Ik maakte Russische en Poolse vrouwen mee op onze reis met de 'Heemskerk' in de rangen van 2de Stuurman(vrouw) en 3de Werktuigkundige en lager. Dat liep niet altijd zo gemakkelijk. Ik had op een gegeven moment een 4de Vrouwelijke werktuigkundige en hoorde de 3de Werktuigkundige (man) tegen haar zeggen 'laten wij samen maar de hulpmotor gaan inspecteren' etc. etc. Ik heb dit gesprek toen aan de Hoofdwerktuigkundige medegedeeld en wij samen hebben dit voorkomen. De 4de Werktuigkundige had deze taak en zij moest het dus gaan uitvoeren, punt uit ! Ieder zijn eigen verantwoordelijkheid, ieder moet zijn eigen taak uitvoeren, bij problemen kun je elkaar natuurlijk helpen. Na zoveel jaar heb ik van haar nog een Kerstkaart ontvangen. Verder heb ik wat betreft het functioneren van vrouwen geen problemen meegemaakt, anders had ik als kapitein natuurlijk wel ingegrepen.

Het containerschip de 'Ever Given' dat in het Suezkanaal vast kwam te zitten, sleepboten aan het werk waarbij de Nederlandse 'Alp Guard'.....

Ab je ziet regelmatig dat schepen ook voor het in- en uitvaren gebruik maken van één of meerdere Sleepboten? Wanneer worden deze sleepers ingezet ?

Ab: Sleepboten worden vaak gebruikt bij wat wij noemen ‘afmeren of ontmeren’. Maar tegenwoordig kunnen we met onze Boeg- en Hekschroeven steeds meer zelf doen. Alleen bij zware wind en veel stroming komen er nog meer sleepboten aan te pas en natuurlijk ook bij calamiteiten zoals bijv. bij een stranding, het aan de grond lopen van een schip.

Henk, je had nog een vraag over de **navigatie-apparatuur**, bepaalde apparatuur wordt niet meer gebruikt, waaronder de ‘sextant’ en waarmee we dan tegenwoordig wel mee navigeren.

Ab: Schepen varen nu meestal op sterk ontwikkelde navigatie-apparatuur (GPS e.d.) , maar ik heb er elke reis op gestaan dat de Stuurliu en hun toegevoegd personeel het schip voortdurend intens en goed in de gaten moesten houden en onmiddellijk bijv. handmatig moesten kunnen ingrijpen en dus steeds nog konden omgaan met de oude apparatuur. Storingen, op welke wijze dan ook, kunnen altijd plaats vinden en dan moet je kunnen overgaan op andere hulpmiddelen. Ik eiste dan ook van de jongere Stuurliu éénmaal per week een ‘stersbestek’ en een ‘middagsbestek’. Een ‘stersbestek’ kan tweemaal per dag worden genomen, afhankelijk uiteraard van een heldere hemel. Men noemt dit ‘Astronavigatie’ , de richting- en plaatsbepaling wordt daarbij gedaan aan de hand van de zon, de maan, de vier planeten Venus, Mars, Jupiter, en Saturnus en nog 57 sterren. Hierbij wordt gebruik gemaakt van de ‘**Nautische Almanak**’, een boekwerk dat jaarlijks wordt uitgegeven met tabellen astronomische gegevens t.b.v. de navigatie in de scheepvaart.

Brug (schip)

De brug van de Bro Elisabeth
(oil chemical tanker)

De brug van de *Bro Elisabeth*

De **brug** is op een **schip** de plaats van waaruit het schip bestuurd wordt.

Op de brug vindt men de diverse nautische apparaten nodig voor een veilige vaart op zee zoals **echolood**, **radar**, **VHF**, **kaartentafel**, stuurwiel, **stuurautomaat**, **telegraaf** en **kompas**.

Op de brug wordt de koers en vaart van het schip geregeld alsmede de plaatsbepaling. Ook rust bij de stuurman van de wacht het commando bij eventuele calamiteiten om deze te voorkomen, dan wel bestrijden. Men zegt wel: is de

machinekamer het kloppend hart, dan is de brug het hersen- en zenuwcentrum van het schip.

De brug is meestal evenbreed en soms ook breder dan het Schip zelf. Tijdens het aanmeren staat de stuurman op de brugvleugel, zodat hij zicht heeft op de kade en aanwijzingen kan geven aan de roerganger.

Brug breder dan het schip

Ons 4e lustrum

Ons vierde lustrum komt steeds naderbij. De feestdagen staan als het goed is al in uw agenda. Heeft u ook uw vrienden en kennissen hier al over gesproken? Na de zomer vakantie is het bijna zover. N.B. Vraag gelijk of zij ook "Vriend van Ermeluiden" willen worden, inschrijving kan eenvoudig bij de penningmeester. Natuurlijk willen we tijdig weten hoe groot de belangstelling is en hoeveel 'overige' Ermeloërs' we welkom kunnen heten, want iedereen wil toch een leuke avond hebben. Op de festival-middag is natuurlijk iedereen van harte welkom, maar in de Dialoog geldt vol=vol

Ook over de twee goede doelen bent u reeds geïnformeerd. (Zie Scheepsproat Nr.14) Binnenkort zullen eerst de vrienden van Ermeluiden en de sponsors worden uitgenodigd, waarna overige PR zaken van alle festiviteiten van start zullen gaan.

Ermeluiden bestaat 20 jaar!

Jubileumjaar 2023 wordt gevierd met o.a.
festival/middag op 19 augustus 2023 De Enk Ermelo
concert/feestavond op 30 september 2023 Dialoog Ermelo

Net als 10 jaar geleden wordt ook dit lustrum gekoppeld aan twee goede doelen:

U komt toch ook!

19 augustus 2023
Festival-Middag
op De Enk in Ermelo
Aanvang 12.00 uur

met:
Shanty- en Gezelligheidskoor
"Ermeluiden"

Shantymiddag
Tubbergen

Vrouwen van schipper Kee

Kom gezellig kijken en luisteren
op het Pauwenplein te Ermelo

30 september 2023
Concert / feestavond
Dialoog te Ermelo
Aanvang 19.30 uur

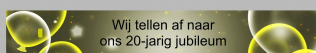
met:
film "Ermeluiden"

Boek presentatie

Concert "Ermeluiden"

Gezellige '3e helft' als afsluiting

Meldt u aan voor deze gezellige avond

Daar waar men zingt en licht daar zijn geen boze mensen

Festival-middag 19-08-2023 20 jaar na oprichting

Ermeluiden bestaat 20 jaar! Wij vieren dit jubileum met dit festival

Op 30 september 2003 was de oprichtingsvergadering van het shantymiddag in Pinel te Ermelo. Een groep van 17 mannen o.l.v. Hans Otten besloten een shantymiddag op te richten. Een historisch moment voor ons huidige Shanty- en Gezelligheidskoor "Ermeluiden" met hoofddoel:

"In een kameraadschappelijke zin, samen Shanty- en Gezelligheidsliederen zingen, om daar zelf als koorleden plezier van te hebben" En dat is nu al 20 jaar!

De Kroonjuweeltjes

Door Grietje-Akke de Haas

Woonzorgcentrum Kroondomein aan de Sparrenlaan in Ermelo heeft een nieuw koor: 'De Kroonjuweeltjes'. Vanmiddag, dinsdag 14 maart, maakte het koor haar debuut in de Buurtkamer van het Kroondomein. Het was volle bak, want veel bewoners wilden het eerste optreden meemaken.

Glaasje advocaat

Temeer omdat ze uit volle borst mee mochten zingen met de leden van het kersverse koor. En wie wil nu niet mee galmen met liedjes uit de oude doos als 'De postkoets', 'Faria Faria', 'Twee reebruine ogen' tot 'Daar bij die molen'. Zo werd het een heel gezellige middag vol samenzang waarbij in de pauze zelfs een glaasje advocaat met slagroom werd geserveerd.

Beetje nerveus

Het koor 'De Kroonjuweeltjes' bestaat uit 12 vrouwen en 1 man die in Kroondomein wonen. Een aantal leden kon door omstandigheden jammer genoeg niet bij het debuut aanwezig zijn. Maar de 7 vrouwen en 1 man die wel van de partij waren hadden er reuze zin in. Al moest het hen van hun hart dat ze best wel een beetje nerveus werden bij het zien van zoveel publiek.

Stoerdoenerij

Vandaar dat een paar vrouwelijke koorleden met 'stoerdoenerij' de zenuwen maskeerden. 'Dat gebeurde met uitspraken als: 'Het moest', 'Het wordt van ons verwacht' tot 'We zijn gedwongen omdat we hier verpleegd worden'. Om vervolgens in koor uit te roepen: 'Nee hoor, we vinden het heel leuk'.

Spontaan

Het koor is eigenlijk spontaan ontstaan. Ton de Kruijf die vrijwilliger is bij het Kroondomein en tevens dirigent van het Shantykoor Ermeluiden, komt elke donderdagochtend er zijn rondje doen. En natuurlijk wordt er dan op zijn initiatief gezongen. Ton: "Totdat ik een keer met het idee kwam om een koortje te vormen. Nou, daar moesten ze erg om lachen, helemaal toen ik zei dat we ook een uitvoering zouden kunnen geven en het hele huis zouden uitnodigen."

Zangpower

Toch is het ervan gekomen zo heeft het optreden plaatsgevonden. Het optreden werd bovendien van de nodige zangpower voorzien door enkele leden van Ermeluiden, Ton praatte de liedjes op zijn zo eigen bijzondere manier aan elkaar en Janneke Bruintjes, welzijnsmedewerker van Zorggroep Noordwest Veluwe, bewees haar talent als beeld- en geluidregisseur.

Wo 22 feb	De lichtenberg Amersfoort	10.30-11.00 uur
Do 6 april	DoelMaar 's Heerenloo	19.00-20.15 uur
Za 8 april	Free Ermelo	10.30-12.00 uur
Di 18 april	Denneheuvel Ermelo	20.00-21.30 uur
Za 22 april	Kroondomein Ermelo	15.00-16.15 uur
Do 27 april	Koningsdag Ermelo	10.30-12.00 uur
Di 9 mei	Denneheuvel Ermelo	20.00-21.30 uur
Za 13 mei	Molendag Ermelo	?
Vr 26 mei	Restaria de Vos Ermelo	19.00-21.00 uur
Vr 9 juni	BBQ Lustrum Ermeluiden	
Zo 11 juni	De Schuytvaarders Tubbergen	Bus dag
Za 5 aug	De Bunterhoek Nunspeet	15.00-16.30 uur
Di 8 aug	P.W.A. vakantie bureau H'wijk	20.00-21.30 uur
Za 19 aug	Festival middag "Ermeluiden"	11.30-17.00 uur
Za 30 sep	Jubileum concert Dialoog	19.30-

Jaarplan 2023

Rubriek: Mijn mooiste koorlied

De havens van Rotterdam

Door Lies Koning

Dit lied heeft een speciale betekenis gekregen:

Toen ik bij “Ermeluiden” kwam was dit het eerste nummer dat ik moest leren spelen. Ik zou toen eerst mee oefenen met het koor en dus nog niet meedoen met optredens. Dat alles om aan elkaar, koor en muzikanten, te wennen. Op zich geen probleem dus. Dat is echter anders gelopen, Ik werd al spoedig overgehaald om volledig mee te doen, dus ook bij optredens. Dus ik, als Mokumer aan de slag. Nu wil het geval dat onze dirigent Rotterdam als voorkeur heeft. En komt het geregeld voor dat er een

verzoeknummer gevraagd wordt. U raadt het al “De havens van Rotterdam”. Ik vind het eerlijk zelf ook een heel mooi nummer !

In dichtvorm: (Arthur Kohlman)

De havens van Rotterdam, zo'n prachtig lied

Mijn 1e nummer, wist niet hoe het was, hoe het klonk, hoe het vliedt

Maar ik heb het geleerd, en de eerlijkheid gebied

Ook voor een Mokummer een heel mooi lied.

De dirigent, een Rotterdammer stoer en sterk,

Ik bespeel mijn accordeon, het publiek hoort mijn werk

We spelen met het koor en zingen met de stroom

En onze muziek komt naar buiten als een machtige droom

En als het lied ten einde komt voelen we de emotie

De dirigent kijkt ons aan met trots en devotie

Het Shantykoor, de dirigent, de stad en de zee

Het zijn de dingen die ons verbinden, zing maar mee....

Hier komt dan eindelijk mijn mooiste lied.

Dit lied is ons nummer 30, The Mull of Kintyre.

Door Hilly Huttinga

Mull of Kintyre is in 1977 geschreven door Paul Mac Cartney en Denny Laine, toendertijd leden van de Wings, die het lied ook uitvoerden.

Het nummer was bedoeld als eerbetoon aan het pittoreske schiereiland Kintyre

Kintyre ligt in het westen van Schotland, in het zuidwesten van het raadsgebied Argyll en

Bute. De regio strekt zich uit in een lengte van zo'n 48 kilometer, van de Mull of Kintyre

in het zuiden, naar East Loch Tarbert in het noorden.

Hier bezat Paul Mac Cartney met zijn vrouw Linda sinds 1966 de High Park Farm.
(Boerderij complex)

Mull is een goed verteerde, sterk gemineraliseerde humuslaag, die meestal geleidelijk overgaat in de onderliggende bodemlaag, dus erg vruchtbaar.

Mull of Kintyre is opgenomen bij een klif bij Kintyre, prachtig gebied, waar ik nog wel eens naar toe zou willen. Bij de opnames liepen een groep doedelzakspelers op het strand.

Ik vind het een prachtig lied, maar wel moeilijk om te spelen. Thuis ben ik het regelmatig aan het oefenen.

Landschap Mull of Kintyre

Liedjes

Door Fred Hoogeweg

Ik heb niet echt een beste, gezelligste en leukste lied.

Als Shantykoorlid zijn alle liederen voor mij fijn en gezellig om te zingen, omdat wij een koor zijn. Natuurlijk zijn er liederen die mij totaal niet goed liggen, maar ook dat hoort er bij.

Persoonlijk ga ik graag voor de Nederlandstalige liederen, dat bekt beter voor mij.

Maar ik probeer bij de liederen in een andere taal het beste uit mij zelf te halen.

Ik had tijdens mijn school en opleidingen ook al een hekel aan taal in het algemeen.

Tegenwoordig hebben ze daar geweldig mooie woorden voor, toen was het alleen maar blokken. De mooiste liederen die wij zingen zijn de liederen die door iedereen kunnen worden meegezongen bij het einde van ons optreden, zoals “Het Kleine café aan de haven” en “Als de klok van Arnemuiden” en dat doet mij goed.

Mijn keuze is gevallen op "Het licht van de Brandaris"

Door Dick Kanselaar

De Brandaris heeft voor ons, Rita en Dick Kanselaar, een speciaal plekje in ons varens-hart. We komen bijna ieder jaar, en dit al vele jaren, op Terschelling. Als je dan al van verre de Brandaris ziet, ben je er nog lang niet. Zeker niet als je via de zee vanuit het Noord-Oosten komt, zie je boven Ameland al de Brandaris, maar duurt het nog vele uren voor je in de haven van Terschelling bent.

Ook varende op de Waddenzee zie je, zowel de vuurtoren op Terschelling als die van Vlieland. En als het heel helder is ook nog Harlingen en de vuurtorens van Texel en Ameland. De eerste vuurtoren "Brandaris" werd al in 1323 gebouwd.

Dit om de nauwe doorgang tussen Vlieland en Terschelling, via het Stortemelk en de Vliestroom, veilig te kunnen bezeilen richting Amsterdam, via de toenmalige Zuiderzee, of richting de Noordzee zonder op de vele zandbanken voor de kust te stranden. Om dan vaak met man en muis te vergaan als dit gebeurde.

De naam is, volgens sommige bronnen, een afleiding van de heilige Sint Brandarius. Anderen zeggen weer dat het van de naam afgeleid is van de Ierse abt Brandaan. Weer anderen denken dat het van het werkwoord 'branden' komt, omdat er vroeger een echt vuur op het bovenste plateau werd gestookt. Deze vuurtoren is overigens in 1570 in zee gestort.

In 1594 is de huidige toren gebouwd. In het dorp West-Terschelling en functioneert nog steeds. Dit is ook het jaar waarop Willem Barentz aan zijn eerste tocht begon om een "Noordelijke Doorvaart" te zoeken. In 1837 kreeg de toren een draaiende Fresnellens. (speciale lens voor muurtorens) Elektrificatie volgde in 1907. De lamp met elektrische aandrijving werd in 1920 geplaatst. In 1977 kreeg de toren een lift. Hoefden de vuurtorenwachters niet meer de 225 treden op en af te lopen als ze dienst hadden. Er zijn ook 6 verdiepingen en het licht staat op 55,5 meter boven zeeniveau. Het lichtkarakter is 1 schittering per 5 seconden, 0,3 seconden licht en 4,7 seconden donker. Het schijnt tot 29 mijl, is ruim 53 kilometer, ver. Het licht is zo fel dat je het, als je in de jachthaven ligt, regelmatig over en in je boot ziet flitsen in het donker.

Tegenwoordig mag je, helaas, niet meer als toerist de vuurtoren beklimmen. De vuurtorenwachters hebben het gewoon te druk met alle scheepsbewegingen in de gaten te houden. Ze hebben daar een enorme hoeveelheid apparatuur voor tot hun beschikking. Is ook wel nodig omdat ze een groot gedeelte van de Waddenzee en de Noord-Nederlandse kust in de gaten moeten houden.

Je kunt overigens wel trouwen in de Brandaris. Daar is op de eerste verdieping een klein trouwzaaltje voor ingericht.

Als we op de Waddenzee varen luisteren we ook altijd naar de marifoonberichten op marifoonkanaal 2. Op 30 minuten na elk oneven uur, kun je naar het actuele weerbericht luisteren. Ook worden op dit marifoonkanaal bepaalde scheepvaartberichten uitgezonden door de beroepsvaart zoals de veerboten, vissers en beroepszeilvaart.

Ook de waterstanden kun je op kanaal 2 opvragen. Is heel belangrijk om dit te weten op bepaalde momenten. Hierdoor weet of je wel of juist niet over bepaalde ondiepten kunt varen. Tenslotte heb je met een behoorlijk verschil tussen eb en vloed en een stevige stroming te maken op de Waddenzee. Dit vinden wij samen juist een extra uitdaging om in dit gebied lekker te zeilen.

Vandaar dat het lied **“Het licht van de Brandaris”** een extra dimensie heeft voor ons.

Mijn mooiste Lied is “De Verzonken Stad”

Door Bart Klein

Bijna 76 jaar geleden ben ik geboren in de voormalige vissersstad Harderwijk. Hoewel het natuurlijk een lied is met een droevige boodschap spreekt het mij aan. Een groot deel van mijn jeugd woonde ik aan de Parallelweg tussen de eenden bedrijven. De meeste van die eenden bedrijven waren in bezit van voormalige vissers van Harderwijk.

Toen in 1932 de afsluitdijk werd aangelegd was na enkele jaren de visserij op de voormalige Zuiderzee afgelopen en starten zij met steun van de gemeente de eenden bedrijven. Hoewel het leven van de vissers natuurlijk niet bestond uit rozengeur en manschijn, waren ze toch aan dat leven verknocht geweest. Dat het tussen hen nog vaak over de visserij ging vond ik machtig interessant.

“De verzonken Stad” hield ook in andere landen de mensen bezig.

Griekenland:

In 2014 dachten duikers een paar meter onder de zeespiegel voor het Griekse eiland Zakynthos de ruïnes van een verzonken stad gevonden te hebben. Er werd eerst gedacht aan bouwsels, zuilen en geplaveide vloeren, uit het hellenistische tijdperk. Door onderzoek bleek het echter te gaan om zuil-, schijf- en donutachtige afzettingen door een combinatie van mineralen en microben.

Italië:

De Italiaanse Marta Barone heeft een boek geschreven met de titel “Verzonken Stad”

"De Verzonken Stad"

*Maar de zeelui oud en wijs...
geven hun geheim niet prijs...*

Omdat het water koud en kil...
ook hen zal nemen als hij wil...

Fiets je een stukje mee? (slot)

Na het avontuur met de zwerver, sla ik een paar honderd kilometer uit mijn boek over. Ik ben bijna in Spanje, de zwaarste beklimming tot nu toe.

Mijn logboek vermeldt: “Nu schrijf ik dit op een steile helling, eerst wat eten en een kort dutje in de schaduw. Het is trillend heet, een watervalletje langs de weg, schoenen uit en de voeten in het water. Er waait een lekker windje, dan moet je mijn windje ruiken denk ik er glimlachend achteraan. Ik moet weer, stink een uur in de wind. Iedere kilometer met de zware bepakkings moet bevochten worden, klim tot 9%. Ben moe en moet nog 10 km tot Alto Ibaneta, het hoogste punt van de pas. Met mezelf spreek ik af dat ik minstens 1 km zal fietsen en dan pas even rusten. Na twee keer lukt dat niet meer, zweet prikt in mijn ogen, hijg als een postpaard. Mijn snelheid daalt tot onder de 7 km per uur. Afstappen en lopen is geen optie, wat doet een mens zichzelf aan?”

Weer blijven er een paar honderd kilometers, nu door Spanje, onbesproken.

“Opeens zie ik langs de opvallend mooie, pas geasfalteerde weg een bordje met N-547 staan. Niet de pelgrimsweg dus. Deze pelgrim gaat niet terug, hij maakt gretig gebruik van het gladde wegdek. Niet op mijn gemak op die drukke weg fiets ik, kalm klimmend en snel dalend, maar oplettend door. Dan staat er een bord met ‘Santiago 9 km’. Het is voor mij een droge constatering, dan volgt de rafelige buitenrand van de grote stad. Grote reclame borden langs de weg, bedrijffjes, kantoren enz. In de verte zijn net een stukje van de torens van de kathedraal te zien. Eigenlijk doet dat me ook niets, misschien vind ik het wel jammer er bijna te zijn.

Het laatste stuk is ook een tegenvaller, het lijkt hier wel Amsterdam Zuid Oost. Flatgebouwen tot wel 10 verdiepingen hoog. In de sousterrain van zo’n flatgebouw is een albergue (herberg). Hij is completo, full, complet. Een mevrouw achter de balie iets verderop kijkt me aan en ik besluit erheen te gaan. Ze spreekt Engels en na een leuk praatje, krijgt ik toch een noodbed. Op deze manier krijgt deze wat ziellose albergue onder in die hoge flat, toch een menselijke maat. Het is ook weer de mens die de muziek maakt. De menselijke noot, die de ziel is van de camino. Het is laat als ik besluit om toch eerst nog even lopend naar het centrum van Santiago te gaan. Er is geen speciaal Santiago gevoel over me heen gekomen. Voor mij logisch: Net als voor vele pelgrims is het doel van de tocht naar Santiago niet de aankomst, maar de tocht zelf. Wel besef ik, dat ik dankbaar mag zijn Santiago op zo’n prachtige, gezellige manier gehaald te hebben. Het is stil in de stad, dan opeens is toch de kathedraal te zien. Er is niemand!.....Oh jee de tijd vergeten, hijgend kom ik een kwartier te laat binnenvallen. De vriendelijke vrouw van de balie heeft goed nieuws, ze heeft toch een echt bed voor me, daar was ik haar wel een zoen voor verschuldigd. Geen verkeerde ruil”.

De volgende dagen de kathedraal bezocht en Santiago bekeken. Het centrum van Santiago is mooi en het is er erg druk. Geluisterd naar een prachtig duet van een zanger en zangeres en een speler op een soort doedelzak. Het doet me beseffen dat ik onderweg weinig muziek gehoord heb. Wel jammer. Bekijk enkele van de vele tradities, zoals in de kathedraal het zwaaien van een enorm groot wierookvat door meerdere volwassen personen. Vooral vroeger, met al die zwetende pelgrims, ook een soort geurvreter avant la lettre.

Als slot van mijn reis, wil ik door fietsen naar Cape Finistere, vroeger het eind van de bekende wereld. Aan het laatste symbool, een vies shirt o.i.d. verbranden en daarmee symbolisch je vorige leven af te leggen, ga ik niet mee doen. Wel wil ik daar, voordat ik opgehaald wordt, de oneindige oceaan zien.

Ik zat daar bij Finisterre aan het strand op een aangespoeld stuk hout, keek naar de rollende golven. Allerlei gedachten gingen door me heen. O.a. over de mensen die vroeger de zee op gingen. Die niet verder durfden varen dan tot waar nog vogels vlogen, want dan was je te ver.

Kon je elk ogenblik met schip en al van de platte aarde afvallen. Die spanning, het avontuur, het onbekende, de saamhorigheid, het samen bepaalde ritmische liederen zingen om de inspanning van het in- en uitladen van de zware vracht te verminderen. Onbekende steden en landen te zien. Veel leuke dingen ook, maar altijd met heel weinig zekerheid voor de toekomst als er iets fout zou gaan.

Nu, bij het noteren van mijn gedachten, zoveel jaren later, merk ik, dat er voor mij toch wel veel overeenkomsten zitten tussen het fietsen van de camino en het zingen in ons shantykoor.

Ten eerste: beiden doe ik met veel plezier. Denk ook aan het samen zingen van die (zeemans)liederen over onbekende streken. Het avontuur, de spanning, het missen van je geliefde, verwondering, menselijke zwakheden, verlangen, het drinken van bier, rum en andere spirituozen, de saamhorigheid en nog meer van wat daarin bezongen wordt.

Maar, voor wat mijn fietstochten betreft, altijd, in tegenstelling met de mensen vroeger, in het bezit van mijn pinpas. Zekerheid voor alles.

Dan valt het kwartje. Daarom bevalt het zingen in ons ERMELUIDEN me zo goed. In bijna elk lied is wel iets over het leven van bovengenoemde zeelui en anderen te horen. We kunnen met de mensen uit die liederen meeleven. Met het zingen kunnen we ons samen ook in de (geroman-tiseerde) wereld van vroeger inleven. Wij hebben wel de zekerheid, dat we ons over de vervelende dingen van toen (bijv. scheurbuik, schipbreuk enz.) geen zorgen hoeven te maken. Maar er in onze gedachten of fantasie wel in zekere zin bij zijn. Wij drinken in de pauze wijn, bier of een ander lekker drankje, met een hapje. Heb je misschien wel (waarschijnlijk heel andere) zorgen, dan kun je die tijdens het zingen vergeten. Het zingen is voor mij in zekere zin ook een welkijkse ontsnapping aan al die vervelende gebeurtenissen in de wereld van vandaag. Je kunt er immers weinig aan doen.

Laat ons maar zingen. Het is ons allen bekend: “Daar waar men zingt en lacht, daar zijn geen boze mensen”.

Na deze filosofie van de koude grond tot slot nog twee antwoorden op vragen, die mij gesteld werden.

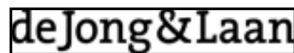
Waarom ben je op pelgrimstocht gegaan?

De lang gekoesterde wens om heel alleen de fietstochten naar Santiago te maken werd na mijn pensioen vervuld. (Met dank aan mijn vrouw.) Letterlijk en figuurlijk buiten begaande paden te kunnen treden trok mij aan. De **“waarom vraag”** werd pas onderweg, o.a. bij het schuilen voor noodweer, gedeeltelijk in mijn dagboek genoteerd. Citaat: “De volgende reden was het rustig kunnen nadenken over mijn vroegere en toekomstige leven. Met pensioen gaan is niet alleen een mijlpaal, maar ook een afsluiting. Daar moet je afstand van kunnen nemen”. De uitdaging en het in mijn eentje gaan telde ook mee. Aan het eind van de tocht in 2006 was het antwoord op de vraag, wat voor soort pelgrim ik ben, nog niet gevonden. In 2015 was dat een belangrijke reden om terug te gaan. Natuurlijk was ook het feit dat de vorige tocht een geweldige belevenis was, van belang. Daarbij kwam de uitdaging of ik deze zwaardere (oostelijke) tocht, negen jaar later, nog wel kon (af) maken. Tot slot de laatste vraag: Doe je dingen anders in je leven sinds je terug bent?

Naar mijn eigen idee doe ik na de pelgrimstochten niet veel anders. Ik vroeg eens aan mijn vrouw of zij iets aan me gemerkt had op dit vlak. “Nee,” zei ze “je hebt je gewone leventje weer opgepakt”. Misschien is dat het wel. Het “gewone” leven biedt door allerlei oorzaken meestal minder kansen op aparte ontmoetingen, reflectie, afstand kunnen nemen. U begrijpt het al: **het zingen in ons shanty koor maakt het “gewone” leven toch ook wel weer wat bijzonder. Misschien van sommigen onder u ook wel.**

Hopelijk heeft u in gedachten met plezier een aardig stukje met me mee kunnen fietsen.

Samen optreden met 'Doe Maar', een feest!

Door Henk Slots

Donderdagavond 6 april j.l. was het weer zover, samen optreden met showband 'Doe Maar' in de grote sportzaal op 's Heerenloo. Ondanks het minder goede weer kwamen er toch zo'n kleine 100 mensen naar ons gezamenlijk optreden kijken. Officieel is 'Doe Maar' opgericht op 25 september 2003, maar initiator Johan Kwakman startte al in 1983 een bewegingsactiviteit voor verstandelijk gehandicapten en die activiteit zocht hij in samen muziek maken. Zijn groep groeide en groeide maar en het werd tijd dat er naast de muziekinstrumenten zoals trommels ook een eigen uniform kwam en zo ontwikkelde Johan Kwakman als initiator, motivator en dirigent een zeer professionele show-

band, die op meerdere plaatsen in ons land, maar ook zelfs in het buitenland, kan optreden. Op 2 nov. Treden ze samen op met de Seaforth Highlanders, de doedelzakband uit Voorthuizen. Het mooiste wat er te zien is tijdens het optreden van deze band is het **uitbundige plezier** dat de pupillen onderling hebben maar dat ook overbrengen aan de toehoorders en op diegenen, die samen met hen muziek en zang mogen maken. Inmiddels heeft Johan Kwakman, heel verstandig naast allerlei hulpvaardige vrijwilligers ook een Tweede Dirigent aangetrokken en zij 'Angela van Hattum' had er goed de wind onder. Want het is geen kleinigheid om het geheel goed in de hand te houden. Ik telde een band van tussen de 50 en 60 deelnemers. Ik zag meer dan 25 kleine trommels, een paar extra grote trommels en twee 'combi drums met drie trommels op een rij', een stuk of 6 castagnetten, een paar ringen met bellen, een soort lange 'jachttrompet', een keyboard waar je op blaast en tegelijkertijd een klein toetsenbord kunt bedienen. U begrijpt het al, ik kon het allemaal niet afknippen en als dat geheel begint te spelen is het alsof de **'grote donder'** langs trekt en het klinkt allemaal nog heel leuk ook. Maar als de dirigente 'Angela van Hattum', die het geheel leidde haar hand opstak was het ineens stil. Wie dan nog na rommelde werd even 'bestraffend' aangewezen. Wij als 'Shantykoor' zongen uiteraard een enigszins aangepast programma, kwamen lopende onder leiding van Ton, onze dirigent, al zingende vanaf de kleedruimte binnen en werden onmiddellijk opgenomen in het feestgedruis. Mij staat nog bij het lied dat iedereen, meespeelde en meezong: 'Wie is toch dat meisje met dat kuiltje in d'r wang, Rosemarie, Wil jij even met me dansen of ben jij soms bang, Rosemarie enz., enz., enz., **Ton** onze dirigent wist samen met **Angela** het hele muziektijdstip in voortreffelijke banen te leiden, ook op het eind toen er ineens 5 pupildirigenten voor ons koor stonden, waarvan er 1 zelfs vrij nauwkeurig de maat wist aan te geven. De beide dirigenten moesten voortdurend improviserend ingrijpen en waren tijdens het gehele tijdstip goed op elkaar ingespeeld. Vermeld moet ook nog even worden dat er tijdens onze gezamenlijke show als tussenstuk ook nog een 'circusachtige act' werd opgevoerd waarbij er 'op muziek' zaken als 'gewichtheffen', 'rollen over de vloer', hoelahoep met ringen en dergelijke kunsten werden vertoond. 'Doe maar' had in 'Michel' ook nog een solist zanger, die al zingend in een rolstoel voortbewogen door 'Angela' het zangnummer de : 'Doe Maar Fanfare' ten gehore bracht. Uiteraard werden ook de jarigen in het 'Doe Maar Festijn' niet vergeten en luidkeels na een driewerf 'Hoeraaaaah' werden toegezongen en toegespeeld. **Al met al was het weer een hele belevenis voor ons als 'Ermeluiden' om samen met 'Doe Maar' op te treden.**

Rubriek: Wetenswaardigheden over onze liedjes

De Postiljon (Uit ons lied "Hoog op de gele wagen") Door Jan Scholten.

*Hoog op de gele wagen rijd ik door berg
en dal, lustig de kleppers draven, blij klinkt
het hoorngeschal...*

De postiljon was in vroeger tijd (18^e/19^e eeuw) de koetsier, die hoog op de bok van een postkoets zat. Hij mende zo'n twee tot 4 paarden (een twee of vierspan), die de koets met passagiers, bagage en poststukken door het landschap trokken. Hij was een belangrijk man, want hij zorgde er in tijden zonder auto's, bussen, treinen, telefoons en emails voor, dat mensen in dorpen en steden – vaak ver uit elkaar -- met elkaar in verbinding konden staan. Bij de nadering van een herberg of dorp blies hij op zijn posthoorn zodat iedereen kon horen dat hij in aantocht was: er kwam leven in de brouwerij! De postiljon was vaak een vrolijke, gezellige vent, die onderweg van alles meemaakte en in de herbergen onder het genot van een 'glas' prachtige verhalen kon vertellen. De kleppers waren de duidelijk hoorbare paarden, die bij bepaalde herbergen (posten) werden uitgespannen en de stal in mochten om te eten en uit te rusten. Wanneer de postiljon na enige tijd verder moest, kreeg hij andere, vers- uitgeruste paarden voor zijn postkoets geplaatst. In onze omgeving is de Zwarte Boer bij Staverden zo'n pleisterplaats, waar je naast "de herberg" nog de schuur voor de paarden kunt zien.

In Zwitserland en Duitsland is de kleur van de postbussen nog steeds geel. Waarschijnlijk is het lied "Hoog op de gele wagen" geschreven in 1870 door de Duitser Rolf Baumbach met de titel "Der Wagen rollt". Mogelijk is dit lied een gedicht met een symbolische duiding waarin het leven van de mens wordt vergeleken met een tocht per postkoets: een reis door de tijd.

Free Ermelo

Door Jan Togtema

Ruim 75 jaar geleden rolden de Canadese tanks onder luid applaus Ermelo binnen, nu op zaterdag 18 april 2023 eveneens veel applaus voor het optreden van Ermeluiden tijdens het Free Ermelo festival op het Raadhuisplein.

Alhoewel je bij het aaneen ritsen van de mouwen wel enig geduld moet hebben was het op deze zonnige, maar wel frisse ochtend, een goede beslissing om het complete jasje te dragen.

Ondanks dat er een groot podium, twee naast elkaar geplaatste vrachtwagens van vd Brink voor ons klaar stond, was het eveneens een goed besluit om ons vóór het podium op te stellen. We hebben in Putten enige ervaring met zo'n podium en weten dat met het erop klauteren de gemiddelde leeftijd van boven de 75 niet meer als bevrijdingsdagen worden ervaren!

Ons optreden ging vooraf met een speciaal welkomstwoord door de voorzitter van de Oranjevereniging, Bas van de Mooren, met een oproep lid te worden van de OVE, voor slechts een tientje/jaar.

Omdat we tijdens Oranjefeesten vaak op het "Oranjeplein", bij de voormalige Rabobank staan te zingen was dit optreden op het Raadhuisplein een primeur, Omdat je het doorgaande publiek van de Paasmarkt dan mist, waren we toch wel heel blij met het nu al aan-

wezige publiek, al vroeg in de ochtend tijdens ons eerste optreden 10.30 uur.

Blijde mensen met veel applaus voor Ermeluiden, publiek dat ook deze keer weer mee kon zingen dankzij onze alom geroemde meezingboekjes, geregeld door ons trouwe koorlid Manfred.

Heel toepasselijk is Ton ons optreden begonnen met het Gelders Volkslied, het eerste couplet a capella mooi gezongen.

Daarna kon onze man speaker zichzelf aankondigen met de "Lichtmatroos" en na de "Woelige baren" en "Meisje ik ben een Zeeman" hebben we de eerste helft afgesloten met de bekende Hollandse Medley: Ik hou van Holland, de appeltjes van Oranje en de Zilveren vloot van Piet Hein, goed passend bij een bevrijdings festival. En niet te vergeten met onze rechter hand op het hart!

In de pauze een optreden van Elouza Music met een soliste Loes, bekende nummers waarop een paar zangers van Ermeluiden spontaan gingen dansen, waarbij opviel dat ons koorlid Gert Scherpenzeel beter danst dan dat hij loopt !

Nadat het koor nog even met het meezingen van het nummer "Country Road " van John Denver liet horen dat we een heel breed repertoire beheersen, zijn we om 11.30 gestart met ons tweede optreden.

Met o.a de bekende,: "Als de Zuidwester loeit", "De Zuiderzeeballade", "Mijn IJsselmeer", toch wel heel toepasselijke nummers voor Ermelo en haar bevrijding, is ons optreden afgesloten met een lied dat ook in oorlogstijd veel gezongen werd door marcherende militairen.

Alhoewel de later in het dorp optredende Militaire Kapel wel een ander marstempo liet zien dan de zangers van Ermeluiden tijdens het laatste couplet; it's a long way to Tippary, to the sweetest girl I know !

Al met al een goed optreden van Ermeluiden met een extra compliment voor Frits en Jaap die voor het eerst de nieuwe geluids apparatuur hebben bediend.

Tot slot een compliment voor de OVE en de VVV, die uiteraard mede dankzij het zonnetje, een fijne, gezellige en goed bezochte Paasmarkt en Free Ermelo Festival hebben georganiseerd.

Ermeluiden komt graag terug!

